

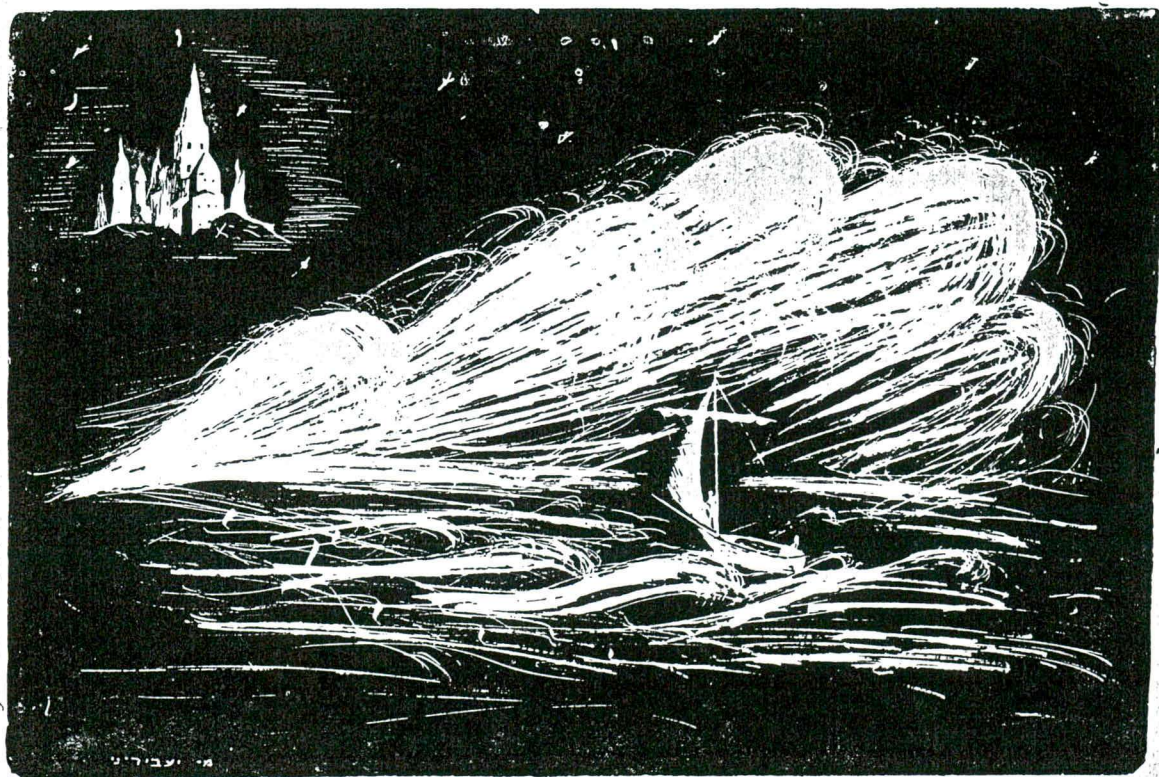
מרימצ'יק עזריה

בן שלמה ושרה. נולד ב־6 בינואר 1927 בתל־אביב. גמר את לימודיו בבית־הספר העממי "תל־נורדוי" ועבר לבית־הספר "תיכון חדש". בהיותו תלמיד הכיתה השמינית עזב את הלימודים והתגייס לבריגדה, אלא שלפי דרישת תנועתו, "המחנות העולים", חזר והצטרף להכשרה המגויסת, בה היה חבר עד ששוחרר בגלל מחלה וכדי להמשיך בהשתלמות. מטרת חייו — הציור. במקצוע זה רצה לעלות

ולהתעלות ולזכות במעמד מופר בקהל האמנים. בחזרו מן ההכשרה עסק הרבה במלאכת־יד, בציור על־גבי זכוכית ועץ, בציור כדים וכד'. ביולי 1947 נתקבל לבית־הספר "בצלאל־החדש" בירושלים במחלקה לגרפיקה שימושית. כדי לפרנס את עצמו שירת באותה תקופה ביחידת הנוטרים שעל הרהצופים.

עם פרוץ מלחמת־השחרור צורף לחי"ש ירושלים והיה מפקד שכונת "שמעון הצדיק", הגובלת עם שייך־ג'ראה. עזריה ניהל מחלקה בפשיטות לשכונת־מרצחים זו וכן עמד מול התקפה על שיירת־לילה להרטוב. באפריל 1948, לאחר שסיים קורס למפקדי מחלקות, השתתף עם הפלמ"ח בפריצה לקטמון ואחר־כך ניהל מחלקה נבחרת בשעת פריצת הדרך לתלפיות. שלוש פעמים פרץ לרמת־רחל שנכבשה על־ידי הערבים וגם השתתף בפעולות נועזות לישור הקוים במוצרה. נפל ב־13 ביולי 1948 במעלה־החמישה בהיפגעו מפגז. בו ביום נקבר בקרית־ענבים. לאחר שנפל הועלה לדרגת סגן ראשון לפי פקודת המטכ"ל.

מי יעבירני?...

א

19.2.48

ד'

זה עתה התקלחתי וישבתי מרוענן לכתוב.
הייתי היום בשדה כלניות ונרקיסים. ההיית מקבלת זר גדול-
גדול לבנבנן עם לב זהוב? הלכתי לי ולפתע התחייכתי: משונה!
בתוך עולם זה, הלוהט באש שנאה, הלומד לרצוח — משונה להתחייך
לפתע אל נרקיס לבנבן!
הימים בכל-זאת עוברים למרות מה שחשבתי שהם נעצרים
לפעמים.

מה אוסיף עוד, ילדה? לספר על הנעשה ועל הסביבה אין רצון
ואין יכולת, ולכתוב על הלב? — איני יודע למה. אולם המלים
נעצרות. כפי הנראה שעבר הזמן של פיוט פיוטים.
ובכל-זאת — מצאתי כאן היום כמה ספרי שירים ועיינתי בהם
והוקל לי על הלב.
ד', אני אוהב אותך! די, ילדה שלי!

ב

ד'

לעתים תוסס כך הזעם. אתה רוצה לתפוס בכידון, לשחוט
ולנקום אחת ולתמיד. עדיין לא הרגשתי הרגשה כה חריפה וגבויה
כנקמה. הו, ילדה, לעתים אינך תופס למה, לשם מה — לכל הרחות!
הרי נולדנו בני-אדם ולמה עלינו לדעת לטבוח?
זה עתה נודע לנו על אבדנם של שנים-עשר „חברה“ ועל
חמישה שנפלו בשבי. איני יודע עדיין מי הם. דומני שהם „חברה“
שלי. הלב נצבט. „חברה“ שרק תמול שלשום שוחחת אתם, צעירים,
טובים, למה יפלו?

אם אֲשֵׁנִים יִהְיוּ לְנֶצַח שְׁמִי תִיִּיד,
אם רְמוּסִים יִהְיוּ נְעֻקָּרִים בְּלִי חֵק,
לְמַד, אָחִי, לְדַהֵר וְלֹא לְלָכֶת,
וּלְמַד נָא מִחֶדֶשׁ — וּלְמַד וּלְמַד לְצַחֵק!

כתבתי זאת לעצמי, כי כאן במקום ללמוד לצחוק למדתי כיצד
אדם מפסיד את הצחוק. קשה להיות מנותק מחברתך שלך, להיכנס
לתוך פורמולה שאינך רוצה בה ושאתה חייב לעבוד בה, להיכנס
לתוך מסגרת-חיים קשה, מאומצת, שאינה משאירה לך רגע פנאי
משלך. קשה!

ובכל-זאת למדתי שהאדם, אם אדם הוא, הריהו נשאר אדם. ואם
לפעמים, ולו גם רחוקות, פורצת שירה מפי אנשים עייפים-ועייפים
מאד — והשירה ערה וחיה, הרי אז בכל-זאת טוב לחיות...

יש שאני מהלך בשדה, סביב מלחמה והרג. ולפתע אינך שומע
ולא-כלום — לא את דברי המדריך ולא את דברי החברים.
ולפתע אתה רואה כלניות, רקפות, נרקיסים.

ג

אמש קיבלתי את המכתב הראשון ממך דרך א'. אם אי-פעם
קיבלתי מכתב בזמן — היה זה מכתבך אמש.
כתבתי לך מכתב שלשום. היה זה בזמן שהודיעו לנו על הרוגים
ליד עטרות. הלב ניבא לי רעות, אולם, ד', לא עד כדי כך. הרי
כולם נהרגו, המבינה את? כולם! נועם ומוקא ושייקה ואשר'קה
וקוטי — כולם, ד'!

ההרגשה היתה איומה. בכיתי כילד. נשארתי עומד יחידי בפני
אימת החיים. ילדה, כולם-כולם יחד נהרגו ואין עם מי לבכות.
רק אני חסרתי שם. רק מקומי נשאר שם ריק ואני נשבע,
ילדה, נשבע לנקום!

מעולם לא הרגשתי כאב כה עז. התהלכתי כמוכה-סהר. רציתי
לברוח מכאן. עצרוני החברה וטוב עשו.
אני אגמור. אני חייב ללמוד ולדעת!

מאז הבוקר מהדהדת באוזני שירתו העמומה של יהושע: I was
alone. הוא לא היה יחידי. הוא מת עם כולם. רק אותי השאירו
יחידי. רציתי ללחום אתם. הם היו אחים לי. אהבתי אותם: נועם,
שעישן רק „הוליבוד“; יהושע, אשר'קה הפרחח וקוטי שביקש חופשה,
ומוקא. ד', למה הגיע להם כל זאת?
הם אינם, ד', ולא יהיה עם מי לספר „ציזבט“ אחרי הפעולה.
מחלקתי שלי איננה עוד...

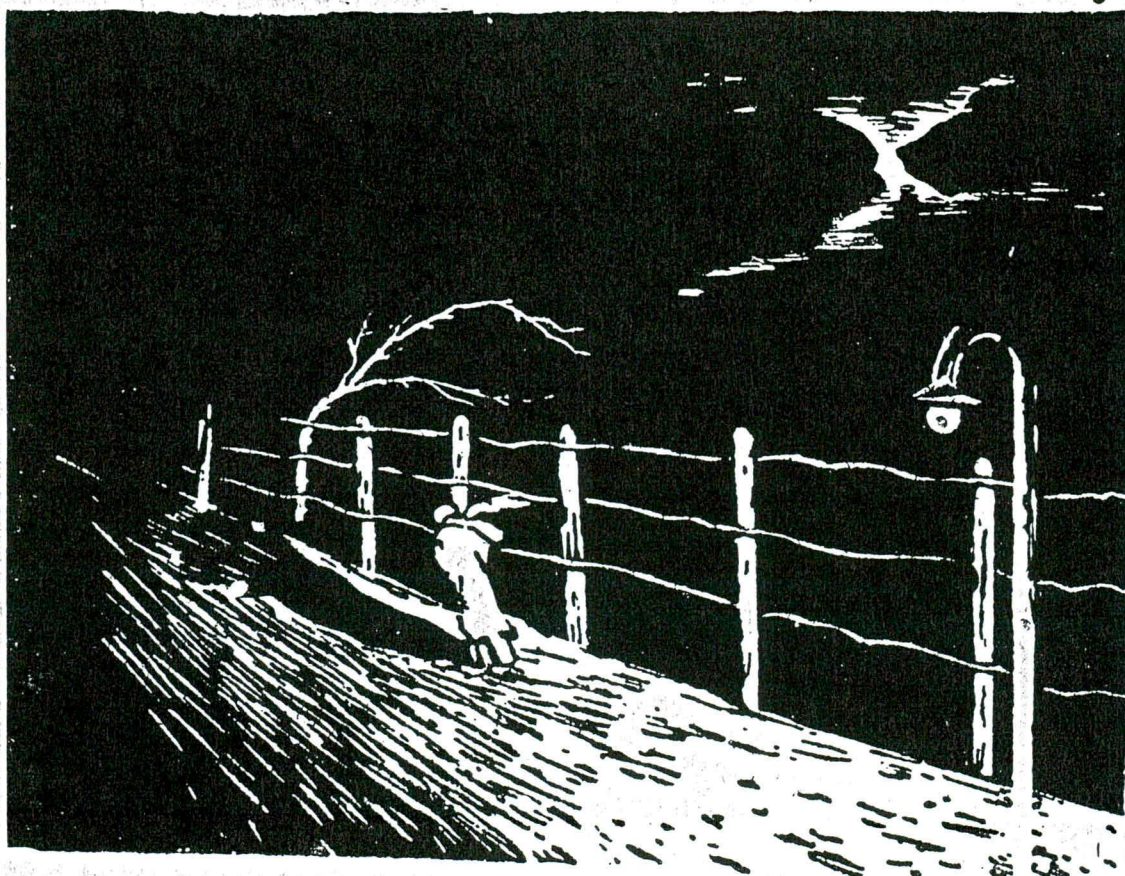
רציתי לחזור, רציתי להיפרד מהם, רציתי ללחוץ את ידו של שיקה,
ולומר לכולם שלום, אך לא יכולתי. אמרתי שלום מכאן, מרחוק,
ונשבעתי: אני אחזור ואשלם, ד'. אני אילחם ואילחם כל עוד נשמה
בי, אילחם ואקח את נקמת דמם, של כולם, ד', של כל אלה שזכותם
לחיים כשלי!

והנה בא מכתבך. הייתי שחוח כולי, עייף מכאב... והוא בא!
זה היה כה פתאומי. את הדואר כבר חילקו — ופתאום, בערב, מכתב
בשבילי. כאילו אבן נגולה מלבי. שלחת יד לעזור, ילדה אהובה!

הזמן עובר. בעוד שלושה שבועות נחזור. המצב מרצין והולך
ומחכה לי עבודה כבירה, עלי לעבוד במקום החמישה שהלכו —
חמישה שאהבתי. אני אעבוד ומה שלא הצליח לעשות חינוך ודומה
לו עשה מותם של חמשת ידידי!

ואני מאד מתגעגע. אני מאד אוהב. ד', ילדה אהובה, היי שלום
ולהתראות! שלום, ילדה יקרה!

באהבה,

באפל-לייל